किं च। यो ऽत्ति यस्य यदा मांसमुभयोः पश्यतान्तरम्।
एकस्य क्षणिकी प्रीतिरन्यः प्राणैर्विमुच्यते॥
अपि च। मर्तव्यमिति यद्दुःखं पुरुषस्योपजायते।
शक्यस्तेनानुमानेन परो ऽपि परिरक्षितुम्॥
5 शृणु पुनः। स्वच्छन्दवनजातेन शाकेनापि प्रपूर्यते।
अस्य दग्धोदरस्याथ कः कुर्यात्पातकं महत्॥

एवं विश्वास्य स मार्जारस्तरुकोटरे स्थितः। ततो दिनेषु गच्छत्सु पक्षिशावकानाक्रम्य कोटरमानीय प्रत्यहं खादति। अथ येषामपत्यानि खादितानि तैः शोकार्तैर्विलपद्भिरितस्ततो जिज्ञासा समारब्धा। तत्परिज्ञाय मार्जारः कोटरान्निःसृत्य पलायितः। पश्चात्पतत्रिभिरि-
10 तस्ततो निरूपयद्भिस्तत्र तरुकोटरे शावकास्थीनि प्राप्तानि। अनन्तरं च अनेनैव शावकाः खादिता इति निश्चित्य मिलित्वा तैः पक्षिभिः स गृध्रो व्यापादितः। अतो ऽहं ब्रवीमि।

अज्ञातकुलशीलस्य वासो देयो न कस्य चित्।
मार्जारस्य हि दोषेण हतो गृध्रो जरद्गवः॥

---

4. Der Jäger, die Gazelle, der Eber und der Schakal (1, 7).

आसीत्कल्याणकटकवास्तव्यो भैरवो नाम व्याधः। स चैकदा मांसलुब्धः सन्धनुरा-
15 दाय विन्ध्याटवीमध्यं गतः। तत्र तेन मृग एको व्यापादितः। मृगमादाय गच्छता तेन घोराकृतिः सूकरो दृष्टः। ततस्तेन मृगं भूमौ निधाय सूकरः शरेण हतः। सूकरेणाप्यागत्य प्रलयघनघोरगर्जनं कृत्वा स व्याधो मुष्कदेशे हतश्छिन्नद्रुम इव पपात। यतः।

जलमग्निं विषं शस्त्रं क्षुद्व्याधी पतनं गिरेः।
निमित्तं किं चिदासाद्य देही प्राणैर्विमुच्यते॥

20 अत्रान्तरे दीर्घरावो नाम जम्बुकः परिभ्रमन्नाहारार्थी तान्मृतान्मृगव्याधसूकरानपश्यत्। आलोक्याचिन्तयदसौ। अहो भाग्यम्। महद्भोज्यं समुपस्थितम्। अथ वा।

अचिन्तितानि दुःखानि यथैवायान्ति देहिनाम्।
सुखान्यपि तथा मन्ये दैवमत्रातिरिच्यते॥

भवतु। एषां मांसैर्मासत्रयं समधिकं भोजनं मे भविष्यति। ततः प्रथमबुभुक्षायां तावदिमानि
25 स्वादूनि मांसानि विहाय कोदण्डाटनीलग्नं स्नायुबन्धं खादामीत्युक्त्वा तथाकरोत्। ततश्छिन्ने स्नायुबन्धे द्रुतमुत्पतितेन धनुषा हृदि भिन्नः स दीर्घरावः पञ्चत्वं गतः। अतो ऽहं ब्रवीमि। कर्तव्यः संचयो नित्यं कर्तव्यो नातिसंचयः।

अतिसंचयदोषेण धनुषा जम्बुकः हतः॥